

blisk“. Tesnobna otožnost, prepojena z mrzlo grozo, ga tišči in tlači. Tožba njegova pred Usodo je obsežna, brezbrežna kakor njegov obup; hrapavo in hripavo zvení, enolično ko žitje, zdržema ko bolest in gorest . . . Ko pa se je jasneje zavedel mnogolike in čudežne istinitosti, vesplošnega življenja in neizmernih njegovih moči, se je zavzel za silo-stvarnico ter pil radost in mladost iz tega spoznanja. Iz pesmi prokletja je vzkalila in se razpregla hvalnica ljubezni. Verhaernu je lasten dar podob, kakor ga je premogel le pevec *Légende des Siècles*; čujemo polni religiozni odjek, posebnost velikih bardov; njegove sanjarije so več ko molitev: *Et je songe, comme on prie . . .*

— Koncem lanskega listopada so priobčile novine vest, da se je prosluli avtor *Sesalkastih Mest* ponesrečil in preminol.¹

¹ Pri osvežitvi obledelih pojmov in dojmov, dobljenih svoječasno iz prevesne večine Verhaernovih pesnitev, sem uporabil osobito: A. Beaunier, *La Poésie nouvelle*, Paris 1902, ter Ad. Van Bever & Paul Léautaud, *Poètes d'Aujourd'hui*, Paris 1910.

Ante Debeljak :

Kukavice.

Kako, kako? vprašuje z bukovice,
kako se gorko gnezdo naredi,
kako se rod negotni zaredi.
Kako, kako? To ni za kukavice.

Tako lahko je to za druge ptice,
kar komaj slišno tod jih žvrgoli —
za nas povsod sovragov mrgoli:
dehor in gad pa zračne roparice.

Kedo, kedo goliče naj izpita,
kako ko komaj sama kdaj sem sita? . . .

Ves dan je v druga gnezda kukala,
kako počene in kako zvali
na tuje rame vse skrbi, boli —
„Tako, tako“ nato je kukala.

